

Forflag, idet dette ikke medfører, at der røres ved det hele System, som bestaar i den Henseende, men kun at der tildeles Tillæg efter ligeartede Principer, som gjøres anvendelige paa samme Maade ved Siden af og overfor det hele Lønningsystem. Derved røres der altsaa ikke ved de gjensidige Forhold paa nogen anden Maade eller i nogen høiere Grad, end man allerede har gjort i en længere Aarrække, nemlig i den Periode, da Loven af 19de Februar 1861 gjaldt, og som udgjorde et Tidsrum af omtrent 10 Aar. Dernæst er der jo ogsaa andre Betragtninger, som i denne Henseende kunne fremstille sig iaar, og som ikke fremstillede sig med den samme Stykke ifjor. Der er saaledes for det Første dette, at der nu er gaaet et Aar til, hvori der ikke er tilveiebragt noget Lønningsstillæg for Embedsmændene, en Betragtning, som naturligtvis gjør Situationen mere trykkende, og som maa opfordre Landsthinget til, naar det er muligt, ikke at trække sig tilbage fra en saadan Middelvei, som muligen kunde føre til Maalet. Der er dernæst en anden Betragtning, som kommer frem iaar, men som ikke ifjor kom frem paa samme Maade, og det er den nu i Udsigt stillede Revision af Lønningslovene forinden den hertil foretagne Tid. Denne Løfte var ikke kommen saaledes frem ifjor som iaar. Ifjor maatte det nærmest staa for Alle saaledes, at Lønningslovenes Revision først vilde finde Sted i 1881, altsaa om en længere Aarrække, men nu staa det for saa vidt anderledes, som det er stillet i Udsigt, at Lønningslovenes Revision er Noget, hvorom der kan blive Tale i næste Rigsdagssession. Denne Omstændighed bevirker, at de Bestemmelser, som der maatte tages med Hensyn til Lønningsstillægenes Indsættelse paa Finantsloven nu, sete i denne Belysning, faae en mere midlertidig Karakter, end de havde ifjor. Naar Udvalget altsaa tror at kunne slutte sig til Finantsministerens Vædringsforflag og anbefaler det høie Thing at vedtage det, saa sker dette imidlertid — hvad vi ogsaa have tilladt os at udtale i Betænkningen — i den Forventning, at det er den høitærede Ministers bestemte Forsæt at føre Vædringsforflaget igjennem paa en saadan Maade, at det ikke kommer i Strid med den Løfte, ikke at gribe præjudicerende ind for Landsthinget i hele den Ordning af dette Forhold, som kan indløses ved den eventuelle Revision.

Saale: De Betænkkeligheder, som ere blevne udtalte af den ærede Drøfsfører mod det foreliggende Forflag, have ikke været tilstede hos Mindretallet med saadan Stykke; men Mindretallet er desuagtet kommet til det Resultat ikke at ville gaa med dertil. Mindretallet har ikke haft nogen Betænkkelighed ved, at Forhøitelserne staa paa Finantsloven. Grunden, hvorfor Mindretallet ikke har kunnet gaa med, er den, at der ved den høitærede Conseilpræsidents Forflag er kommet et aldeles

nyt Forflag ind. Det Forflag, som nu staa paa Finantsloven, er et Dyrctidstillæg; det Forflag, som derimod er kommet fra den høitærede Minister, er et Lønningsstillæg — jeg tror, at disse to Benævnelser tilstrækkelig karakterisere hvert Forflag for sig. Forflaget paa Finantsloven gaar kun til en mindre Understøttelse og til et mindre Gagebeløb og har derfor kun Karakteren af et Dyrctidstillæg, som det ogsaa udgiver sig for. Derfor tror jeg, at der er mindre Føie til at komme med den Indvending derimod, at det præjudicerer en Revision, da det kun er et ubetydeligere mindre Beløb, som der her er Tale om at give i Tillæg; derfor kan det ikke siges, at det i den Grad forrykker Lønningsforholdene i det Hele taget, at Noget derved skulde være præjudiceret, naar en Revision af Lønningsloven fremkommer. Der er endnu en Indvending, som jeg har mod Forflaget af den høitærede Minister; det er, at Lønningsstillæget er for høit for et enkelt Aar. Der er blevet anført i Motiverne, at det bør betragtes som Tillæg for to Aar. Jeg maa nu anse det for en urigtig Maade at give Tillæg for to Aar ved at give $\frac{1}{2}$ deraf maanedlig i Løbet af det andet Aar. Det forekommer mig, at, naar man vil give Tillæg for to Aar, var det naturligt at optage Lønningsstillæget for et Aar paa Finantsloven og give Tillæg for det foregaaende Aar paa Tillægsbevillingsloven. Det vil jo være den Maade, som Embeds- og Bestillingsmændene bedst ere tjente med, dersom der virkelig — hvad vi antage — har været Trang til Tillæg det forrige Aar, og maaske flere, af dem ere komne tilbage i deres Stilling, og hvorved de snart kunne faae en Erstatning, som kunde hjælpe dem. Jeg skal i Genhold til, hvad jeg har ytret, udtale, at Mindretallet holder fast ved det Forflag, som er fremkommet i Folkethinget.

Finantsministeren (Jonnesbech): Jeg har angaaende det Forflag, som jeg har tilladt mig at stille, udtalt mig saa udførlig og efter min Formening ogsaa saa klart, at der ikke let kan være Grund til at tvivle om, hvorfor jeg har stillet det, og med hvad Hensigt jeg har stillet det. Jeg har stillet Vædringsforflaget netop i den Hensigt, som den ærede Drøfsfører for Udvalget ogsaa fremhevede, nemlig, at fastholde ikke blot Regjeringens, men ogsaa Landsthingets frie Stilling i Tilfælde af en eventuel Revision, og jeg kan ikke lade være at sige, at dersom man vedbliver at bevilge den Slags Tillæg — man kalde dem Dyrctidstillæg, eller hvad man vil — for flere Aar igjennem Finantsloven med Finantslovens Tryk, saa er det ikke usandsynligt, at deraf vil resultere en Stilling, som det siden ad almindelig Lovgivningssvei vil være vanskeligt at komme ud over. Jeg tror at have undgaaet denne Vanskelighed, som ligger i de af Folkethinget opstillede Forflag, der ere komne her ind i Thinget, og